

ה"ט 19886/08/15 - א ש נגד טטיאנה אודסקי

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 19886-08-15 ש נ' אודסקי

בפני	כבוד השופט אהרון שדה
מבקשים	א ש
נגד	
משיבים	טטיאנה אודסקי

החלטה

לפני בקשה למתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת.

ביום 10.8.15 ניתן צו במעמד צד אחד, הצדדים הגיעו לדין שהתקיים ביום 13.8.15 במהלכו נחקרו העדות וב"כ הצדדים הגישו סיכומים בכתב.

אין צורך להאריך בהחלטה זו, חזית הטענות מפורטת כדבעי בתצהירים שהוגשו ובקליפת אגוז יאמר כי בין הצדדים לתיק זה ונכון יותר לומר שבין המבקשת לחמותה של המשיבה, קיים סכסוך שכנים שעיקרו מטרד של נזילת מים ממרפסת המבקשת למרפסת חמותה של המשיבה, נזילת מים שמקורה בהשקיית עציצים התלויים על מעקה מרפסת.

מהתרשמותי מהעדויות והראיות, נראה שאין חולק כי אכן קיימת נזילה בהיקף כלשהו וכי בין הצדדים התקיימו שיחות או התכתבויות בעניין זה כאשר המבקשת טוענת כי לא מדובר בנזילה משמעותית ורצופה ותליית העציצים מהווה שימוש סביר מבחינתה ואם הדבר מפריע למשיבה הרי היא זו שצריכה לפעול ולהתקין גגון קטן ואילו המשיבה טוענת שמדובר במטרד קשה ואף מסוכן שכבר הביא למקרה שבו החליק בנה ולמרבה המזל לא נפגע באורח ממשי.

למרות היחסים המתוחים, מה שהביא להגשת הבקשה שלפני הוא מקרה שאירע ביום 15.7.15 סמוך לשעה 7:10 בבוקר בו לטענת המבקשת הותקפה היא ע"י המשיבה אשר המתינה לה בצדה השני של דלת הכניסה לביתה ו"נפלה עליה" תוך שאותו מפגש קולני ופיזי גרם למבקשת לטראומה נפשית קשה, היא נכנסה לסוג של פניקה וחרדה ואף נזקקה לפנות למיון שם נבדקה ע"י פסיכיאטר, למחרת הופיעו לטענתה גם כאבים אם כי אין חולק שלא אובחן ממצא אובייקטיבי כזה או אחר.

לגרסת המשיבה, היא מרבה להגיע לחמותה ואף ללון בביתה עם ילדיה כאשר בבוקר האירוע עת היא הלכה להכין

לעצמה כוס קפה, הלך בנה הקטן בן שנה ו-7 חודשים לכיוון המרפסת ואז נשמע קול בכי והתברר שהילד החליק ונפל ולטענת המשיבה בשל מים ובזבז שזלזל מדירת המבקשת.

המשיבה מאשרת שכאמא שכעסה על הסיכון בו הועמד בנה וכמי שחשבה שיש לפתור את בעיית המטרד, עלתה לדירת המבקשת, דפקה בדלת וכאשר זו נפתחה, הוכיחה את המבקשת וביקשה ממנה לרדת ולראות את המטרד, הנזילה ותוצאתה. המשיבה מאשרת שהרימה את טון הדיבור בכעסה הרב ברם לא תקפה, לא איימה ולא ביצעה שום סוג של מעשה אלימות.

מסקנות:

לא כל סכסוך ולא כל מפגש בין יריבים הוא מעשה שניתן להגדירו כ"הטרדה מאיימת", בשנים האחרונות השימוש בהליך זה יצא מכל פרופורציה ונוצר הרושם שכל ויכוח, כל סכסוך שכנים, כל פרידה מאהוב, כל מחלוקת כספית וכיו"ב שבהם "הטונים" מעט עולים הם נושא למתן צו שיפוטי.

לא כך הוא הדבר, דברים יש לשים בפרופורציה, גם במישור העקרוני וגם במישור הפרטני.

במקרה דנן היה אירוע שצד אחד ראה בו כתקיפה, צד שני ראה בו כמחאה לגיטימית, לא הוכחה אלימות אך הוכחה סערת רגשות, לא הוכחה פגיעה אובייקטיבית ברם הוכחה פגיעה סובייקטיבית שגרמה למבקשת נזק ברמה כזו או אחרת.

המשטרה חוקרת, אם תמצא שאכן התקיימו יסודות של "תקיפה" או כל עבירה אחרת, תעמיד מן הסתם את המשיבה לדין ואם לא כך, לפחות תחקור ותעמיד את המשיבה במצב לא נעים ולא פשוט ועל פניו נוכחתי שהמשיבה, אשה נורמטיבית, גננת במקצועה חרדה מאד להיות נושא לחקירה פלילית והיה ניכר בה שעל "החווייה" בה היא מוזמנת לבית המשפט ומבוקש כנגדה צו היא לא רוצה לחזור ובכך נוצר אלמנט של הרתעה.

האם מדובר ב"הטרדה"? "מאיימת"? האם האירוע מיום 15.7.15 מעיד על התקיימותם של אירועים "מטרידים ומאיימים" בעתיד? לא כך שוכנעתי.

האם כל עליה של שכן אחד לביתו של השני ע"מ למחות על מטרד או הפרעה היא עילה להוצאת צו כנגדו? אינני סבור כך, כל עוד לא ננקטה אלימות וחשוב מכך, כל עוד לא הוכח שיש כוונות לנהוג באלימות או לחזור על ההתנהגות המטרידה אין מקום לתת צו.

קשה להתעלם מכך שגם למבקשת חלק במחלוקת והתרשמתי כי במידה מסוימת (ואף יותר ממסוימת) היא הפכה את הבעיה-נזילת המים לבעיה של שכנתה שהיא כאמור חמתה של המשיבה.

המשיבה את הלקח למדה. בדיון הובהר שאם לא ישכילו הצדדים לסיים את המחלוקת ביניהם (מטרד הנזילות) יהיה

עליהן להסדירו בערכאה המוסמכת, לא שוכנעתי כי אירוע כמו זה מיום 15.7.15 יחזור על עצמו.

הצו ניתן כאמור ביום 10.8.15, תקופת "צינון" של חודש ימים נראית כסבירה ע"מ לאפשר לדברים לחזור לנורמה, אינני סבור כי מעבר לתקופה כזו יש להשאיר את הצו על כנו ולכן הצו יפקע ביום 10.9.15 בחצות.

בנסיבות העניין יישא כל צד בהוצאותיו.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ה, 30 אוגוסט 2015, בהעדר
הצדדים.